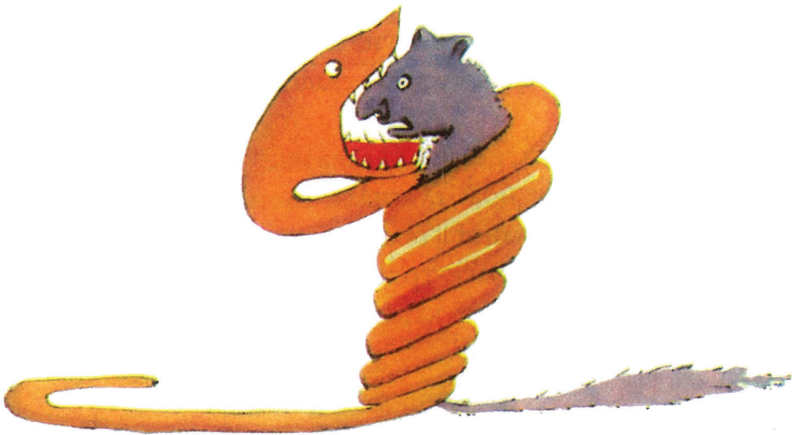

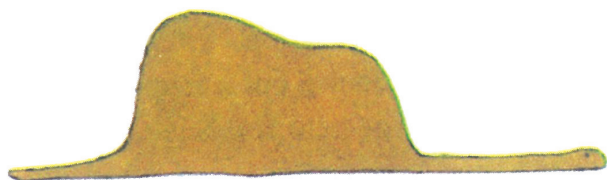
ГЛАВА I

Когато бях шестгодишен, веднъж видях прекрасна рисунка в книжка за Девствената гора, която се наричаше „Преживени приключения“. Тя изобразяваше змия боа, която поглъща див звяр. Ето ви я прерисувана тук:

В книжката пишеше: „Змиите боа поглъщат плячката си цяла, без да я дъвчат. А сетне не могат дори да помръднат и спят цели шест месеца, докато я смилат“.

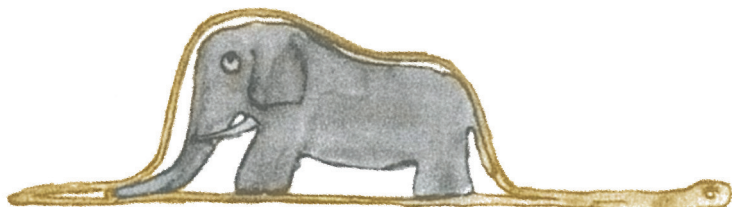
Тогава дълго мислих за случките в джунглата и на свой ред успях с боичка да направя първата си рисунка. Рисунката ми номер 1 изглеждаше така:

Показах рисунката си на възрастните и ги попитах дали ги плаши.

А те ми отговориха: „Че защо да се плашим от някаква си шапка?“.

Но моята рисунка изобщо не изобразяваше шапка. Изобразяваше змия боа, която храносмила слон. Тогава нарисувах вътрешността на боата, та големите да я разберат. На тях все трябва да им се обяснява. Рисунката ми номер 2 изглеждаше така:

Големите ме посъветваха да зарежа рисуването на змии боа отвътре и отвън и да се заема повече с географията, историята, смятането и граматиката. Така, едва шестгодишен, изоставих славната кариера на художник. Бях обезкуражен от неуспеха на моите рисунки номер 1 и номер 2. Големите никога нищо не разбират сами, а за децата е уморително вечно да им обясняват.

Ето защо се наложи да избера друга професия и аз се научих да управлявам самолети. Летял съм почти навсякъде по света. А географията, което си е вярно, много ми помагаше. От пръв поглед успях да различа Китай от Аризона. Много е полезно, ако си се загубил през нощта.

Така през живота си имах много срещи с множество сериозни хора. Дълго живях сред възрастните. Опознах ги отблизо. Но това не подобри кой знае колко мнението ми за тях.

Срещнех ли някой възрастен, който ми изглеждаше поне донейде прозорлив, веднага изпробвах върху него моята рисунка номер 1, която си пазех. Държах да разбера дали наистина я проумява. Но той неизменно ми отвръщаше: „Това е шанка“. Тогава не му разказвах нито за змии боа, нито за девствени гори или пък за звезди. Слизях на неговото ниво. Говорех му за бридж, за голф, за политика и за вратовръзки. И големият човек беше много доволен, че се е запознал с толкова разумен мъж...

ГЛАВА II

Живеех си така съвсем сам, без никого, с когото истински да разговарям, до една повреда преди шест години в пустинята Сахара. Нещо се беше случило в моя двигател. И понеже нямаше нито механик, нито пътници, се готвех да опитам съвсем сам да се справя с един труден ремонт. За мен това беше въпрос на живот и смърт. Имах вода за пиене едва за осем дни.

И така, първата вечер заспах на пясъка, на хиляди мили от всякакво обитаемо кътче. Бях много по-самотен и от корабкрушенец на сал сред океана. Та, затова можете да си представите изненадата ми на зазоряване, когато ме събуди странен тъничък гласец.

– Моля те... нарисуй ми овца!

– Какво?

– Нарисуй ми овца.

Скочих на крака, сякаш ме беше ударил гръм. Силно разтърках очи. Внимателно се огледах. И видях едно съвсем необикновено момченце, което ме гледаше със сериозните си очи. Ето най-добрия портрет, който по-късно успях да му направя. Разбира се, рисунката ми съвсем не е така прелестна, колкото модела. Но не съм виновен аз. Когато бях на шест, големите ме

*Ето най-добрия портрет, който по-късно
успях да му направя*

обезсърчиха да ставам художник и затова се научих да рисувам единствено боа отвътре и отвън.

Взрях се в това видение с широко отворени от почуда очи. Не забравяйте, че се намирах на хиляди мили от всякакво обитаемо кътче. А моето момченце не изглеждаше нито изгубено, нито умиращо от умора или пък от глад, от жажда или страх. По нищичко не приличаше на изгубило се сред пустинята дете, на хиляди мили от всякакво обитаемо кътче. Когато най-сетне успях да продумам, го попитах:

– Ама... ти какво правиш тук?

Тогава то съвсем вежливо ми повтори, сякаш изричаше нещо много сериозно:

– Моля те... нарисуй ми овца.

Когато загадката е прекалено голяма, не можеш да не се подчиниш. Колкото и абсурдно да ми изглеждаше това на хиляди мили от всякакво обитаемо кътче и при смъртната опасност, която ме грозеше, извадих от джоба си лист и писалка. Тогава обаче се сетих, че бях изучавал най-вече география, история, смятане и граматика, и ядосано казах на момченцето, че не мога да рисувам. То ми отвърна:

– Нищо. Нарисуй ми овца.

Понеже никога не бях рисувал овца, му възпроизведох едната от двете единствени рисунки, които бях способен да направя. Тази

на боата отвън. И с изненада чух момченцето да казва:

– Не! Не! Не искам слон, погълнат от боа. Боата е много опасна, а слонът е направо огромен. При мен е доста тясно. Необходима ми е овца. Нарисувай ми овца.

Тогава аз нарисувах:

Той внимателно я погледна и рече:

– Не! Тази е вече много болна. Нарисувай ми друга.

И аз нарисувах:

Приятелят ми се усмихна с мило снизхождение:

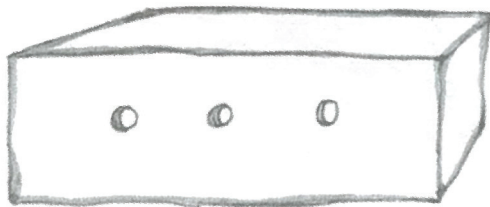
– Не виждаш ли... това не е овца, а овен. Има рога.

Дооправих рисунката си, но той отхвърли и нея като предишните:

– Тази е доста стара. Искам овца, която да живее дълго.

И тогава, понеже нямах търпение да започна да разгласявам двигателя, му надрасках ето това.

И заявих:

– Това е сандък. Овцата, която искаше, е в него.

Изненадата ми нямаше край, когато видях как грейва лицето на моя млад съдник:

– Точно такава я исках! Мислиш ли, че на тази овца ще ѝ трябва много трева?

– Защо?

– Защото при мен всичко е малко...

– Със сигурност ще ѝ е достатъчно.

Нарисувах ти една съвсем малка овца.

Той наведе глава към рисунката:

– Не е чак толкова малка... Виж! Тя заспа.

Така се запознах с Малкия принц.